

rozhodnutí — jen na podporu svého úsudku, čerpaného z povahy podniku samého, a nespatřuje ve skutečnosti té základ pro svůj závěr, že nejde o podnik lesní.

Č. 11.742.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní:
Ustanovení § 17 odst. 2 zák. č. 221/1924 Sb. o »prokazatelném« podání nemoc. přihlášky na poštu nevyžaduje podání »doporučené«.

(Nález ze dne 19. února 1935 č. 1179/33.)

Prejudikatura: Boh. A 9472/31.

Věc: Československý stát (ředitelství státních lesů a statků v L.) proti zemskému úřadu v Bratislavě o náhradu podpůrného nákladu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem okr. úřadu v Lipt. Sv. Mikuláši z 9. června 1931 bylo odvolání ředitelství státních lesů a statků v L., podané z platebního výměru okr. nemoc. pojišťovny v Lipt. Sv. Mikuláši ze 17. února 1931, ukládajícího zaplacení podpůrného nákladu 235 Kč 35 h, zamítnuto z důvodu, že předpoklady náhradní povinnosti podle § 20 odst. 2 zák. č. 221/1924 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb. jsou dány tím, že Pavel Š. začal pracovat dne 7. ledna 1931, onemocněl 10. ledna t. r. a přihláška ředitelství státních lesů a statků došla okr. nemoc. pojišťovně až 14. ledna t. r., tedy po šestidenní lhůtě § 17 a po onemocnění. K námitce, že přihláška byla dána na poštu již 12. ledna 1931, tedy včas, podotkl okr. úřad, že § 194 cit. zák. předpokládá, aby byla přihláška ve lhůtě podána prokazatelně na poštu, což značí doporučeně, jinak pošta nedá doručiteli potvrzení o podání na poštu a neručí za dodání zásilky, přihláška Pavla Š. však nebyla podána doporučeně.

Zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím nevyhověl dalšímu odvolání ředitelství státních lesů a statků v L. a potvrdil výměr okr. úřadu z jeho důvodů.

Na toto rozhodnutí si stěžuje ředitelství státních lesů a statků v L., zastoupené finanční prokuraturou, a navrhuje jeho zrušení pro nezákonnost. Trvá stejně jako v řízení na tvrzení, že přihlášku podalo dne 12. ledna 1931 obyčejným dopisem na poštu. Mínil, že není vázáno podávat přihlášku na poštu doporučeně, a zastává názor, že stačí podání na poštu obyčejným dopisem, a že platí den, kdy tak učinilo, za den učiněné přihlášky. Odchylný názor úřadu má za nezákonný a spatřuje vadu řízení v tom, že byly opomenuty důkazy, jež nabízelo v řízení o datu odevzdání přihlášky poštovní dopravě.

O stížnosti uvážil nss toto:

Zaměstnavatel jest podle § 17 odst. 1 zák. č. 221/1924 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb. povinen přihlásiti osoby u něho zaměstnané, jež podléhají pojistné povinnosti, u příslušné nemoc. pojišťovny nejpozději šestého dne ode dne, kdy pojištěnec počal vykonávat práci nebo služby

povinně pojištěné. Podle odstavce 2 téhož paragrafu učinil zaměstnavatel této povinnosti zadost, odevzdal-li přihlášku prokazatelně nejpozději šestý den poště nebo telegrafu. Citován tu v závorce § 194.

Z předpisu tohoto plyne, že den, kterého přihláška dojde k pojišťovně, platí za den učiněné přihlášky potud, pokud zaměstnavatel neprokáže dřívější její podání na poštu s určením pro pojišťovnu. Slovem »prokazatelně« vyžaduje zákon jisté důkazy. Ježto však zákon nenarizuje »doporučeně« odevzdati poštu, a odevzdání pošty se může státi také jiným způsobem, na př. u obyčejných dopisů vložení do listovní schránky nebo odevzdáním u poštovní přepážky, nelze výraz prokazatelně vykládati, jak míní žal. úřad, tak, že průkaz tu žádaný může strana podati jediné stvrzenkou o doporučené zásilce listovní, že by tudíž výraz »prokazatelně« znamenal tolik jako »doporučeně«. Pro nepřipustnost této záměny pojmů mluví nejenom různost významů obou výrazů, ale i okolnost, že zákon sám mezi nimi rozlišuje, používaje na př. v § 7 výrazu »doporučeně« (sr. Boh. A 9472/31).

Pochybil tudíž žal. úřad, když vyřkl, že »prokazatelně« v cit. § 17 znamená tolik jako »doporučeně« a když v důsledku tohoto nesprávného názoru právního se nezabýval tvrzením a průvodním návrhem stěžující si strany, že přihlášku podala na poštu jako obyčejný dopis dne 12. ledna 1931.

Č. 11.743.

Váleční poškození: * Nárok na zvýšení důchodu invalidního podle § 29 odst. 3 zák. č. 142/1920 Sb. lze uplatnit jen ve lhůtě desíti let od přiznání prvotního důchodu i tehdy, zhoršila-li se choroba invalidova v prvotním výměru výslovně uvedená nebo teprve dodatečně za chorobu válečného původu uznaná.

(Nález ze dne 19. února 1935 č. 11.955/35.)

Věc: Štěpán O. v S. proti ministerstvu sociální péče o důchod invalidní.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Žádost st-lovu ze 14. listopadu 1932 podanou u zem. úřadu pro péči o válečné poškozence v Bratislavě dne 16. listopadu 1932 o novou lékařskou prohlídku pro zhoršení zdravotního stavu st-lova zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím podstatně z důvodu, že prošla 10letá lhůta § 29 odst. 3 zák. z 20. února 1920 č. 142 Sb. a dále uvedl, že námitka, že se st-l domáhá prohlídky pro zhoršení choroby žaludeční, která mu byla uznána za válečné poškození teprve usnesením zem. odvolací komise v Bratislavě ze 3. března 1930, jest bezpodstatná, ježto lhůta § 29 odst. 3 zák. počala běžeti od právní moci prvního výměru o nároku st-lově na důchod. Pozdější prohlídky běh této lhůty nestaví a nepřerušují.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvažil nss:

Nař. rozhodnutí se opírá o ustanovení § 29 zák. č. 142/20 Sb., jehož odstavec 3 zní: Zhorší-li se podstatně zdravotní stav válečného